

En smuk Bise.

Mel.: Bag grønklædte Balle.

Nu vil jeg fortælle min Skjæbne saa tung, Min Sorg den beghndte den Tid jeg var ung, Min Moder hun døde, et Aar jeg da var; Stor Rummer i Hjertet for hende jeg bar.

2 Min Far var forfæden til Svir og til Drif, Saa Altting i Huset til Brændevin gif; Jeg da maatte lide stor Hunger og Nød; Forgjæves jeg bad hannem ofte om Brød

3. Omfider den tunge Beslutning jeg tog, At jeg som en Bettler ifra ham bortdrog; Syd Aar jeg mon være, da jeg drog min Vej; Jeg gif paa de Steder man kjendte mig ei.

4. Og som jeg nu vandred' kom til mig en Mand, Jeg syntes han var af den fornemme Stand; Han spurgte om mit Navn og hvorfra jeg var, Og jeg stakkels Dreng, ham fortalte det da.

5. Han sagde, jeg ser du er ærlig og tro, Jeg vil dig hjemtage med mig til mit Bo, Jeg vil dig oplære i Vre og Dyd, Og haaber omfider at lønnes med Frhd.

6. Jeg fulgte med Manden fornøiet og glad, Og udi hans Bolig han spurgte mig ad Om jeg kunde læse, jeg svarede nei; Paa Skolen at gange beghndte jeg ei.

7. Han mig da oplædte fra Top indtil Taa; Paa Skolen i Byen jeg da maatte gaa; Han havde

en Datter, paa Stolen hun gik, Og stor Undervisning af hende jeg fik.

8. Jeg tiltog i Visdom, og Dndest af Hver, Og Datteren havde mig inderlig kjær. Tilsammen vi to konfirmerede blev; En Tid, som vi ventlig i Kjærlighed dreb.

9. Endnu i et Aar vi tilsammen mon gaa, Slet ingen vor Kjærlighed kunde forstaa; Dmsider Forældrene kunde det se, Da svore de paa, det aldrig skulde ske.

10. En Dag mon min Herre mig talde til sig, Han sagde, du hastig paaklæder nu dig; Jeg agter til Staden at sende dig hen, Et Brev faar du med, som besvares igjen.

11. Jeg gjorde mig færdig til Staden at gaa, Til hvem jeg da skulde, paa Brevet jeg saa. Det var til en Kjøbmand, til hvem jeg da gik; Jeg hilfede ham, og nu Brevet han fik.

12. Din Herre, min Søn, han tilskriver mig her, At du deres Datter har lønligen kjær. Nu er jeg beordret at sende dig hen, hvorfra du ei mere skal komme igjen.

13. Enhver kan vel tænke hvortledes jeg blev, Da jeg fik at vide, hvad Faderen skrev; Indholden var den at jeg skulde aasted; Til Jorden i Asmagt jeg segnede ned.

14. Dog Tid efter anden jeg kom mig igjen, Jeg tænkte da paa min ubvalgteste Ven; Med hende jeg talte, da jeg reiste hen, Men mente mod Aften at komme igjen.

15. Jeg Kjøbmanden bad nu om Frihed at faa,

Hvorhen jeg nu vilde, jeg maatte faa gaa; For mig var ei mere at komme mer did I Faderens eller i Moderens Tid.

16. Kjøbmanden han blev nu faa inderlig rørt, Han sagde, da han denne Vøn havde hørt, Høst mig kan du blive i Dagene tre, Saa haaber jeg vist du din Kjærest faar se.

17. I Løndom jeg skrev til min Pige hvordan At Faderen havde udruget sin Plan, Tellige der hun det vide mon faa, At han hos sig lod det Hele fuldgaa.

18. Nu var jeg indefluttet i Dagene tre, Jeg ventede med Længsel min Pige at se, Den fjerde Dag kom hun og saut i min Favn, Bemodig hun smilte og nævnte mit Navn.

19. At! skal du nu reise fra Landet og mig, Saa onsker jeg helst at bortdrage med dig, Der findes en Plads vel i Verden, hvor to Saa elskende Hjertes tilsammen kan bo.

20. End mere vi talte, som skrevet ei staar, Som Pennen at røre ei heller formaar, Hun sagde for din Skyld taalmodig jeg vil Modtage hvad Herren han sender os til.

21. Med Et hun forlod mig, min hndige Ven, Hun gaar, men hun kommer imorgen igjen: „Dg saa vil vi hemmelig reise vor Vej, Saa mine Forældre det mærke skal ei“.

22. Med Et hun forlod mig min hndige Ven, Hun gif, for at komme imorgen igjen; Men Stjæbennen ei vilde det saa skulde gaa, Den Arme om Natten en Shgdom mon faa.

23. Hun sagde til sine Forældre jeg bør, Hun

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
.mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

sagde hvad hendes Beslutning var før, Hun sagde hun agted til Staden at gaa, Hun ønsked mig gjerne itale at faa.

24. Hun nu af Forældrene Lov fik til Alt, Og Ordet havde ei neppe udtalt, Før Faderen reiste med Hastværk til mig; Han sagde, jeg øvet har Uret mod dig.

25. Den Frihed du havde, da jeg tog dig an, Den dig at berøve har været min Plan; Nu beder jeg dig at hjemfølg med mig, Min Datter er ihg, Hun vil tale med dig.

26. Jeg gjorde mig færdig at reise derhen, At tale med min allerkjæreste Ven; I Stuen kom ind, hvor jeg forrigtfuld saa, At den, som jeg elskede, hvilde paa Straa.

27. Jeg kunde ei tale, ei sntte en Fod, Med Taarer i Dine jeg tankesuld stod; Idag var din Tanke at reise med mig, Men nu saar jeg gjøre en Reise med dig

28. Jeg bad da om lidet at lædste mig paa; Forældrene kunde min Sorrig forstaa, Og Moderen sagde omsider til mig: Det Sidste hun talte var Hilsen til dig.

29. Til Graven jeg fulgte min elskede Ven, Men Tanken og Mindet har Savnet igjen; Med andre Indbudne jeg hjem maatte gaa, Et sørgeligt Maaltid med disse at faa.

30. Jeg gjorde mig færdig at reise min Vej, Men Digens Forældre de svarede Nei, Nu vil vi opfylde vor Datters Begjær, Som eneeste Arving du blive skal her.

31. Nu sliber jeg Tiden saa enslig hos dem, Det bedste jeg savner, Kjønt her er mit Hjem. Og Bisen for dennem er dattet især, Som haver erfaret hvad Kjærlighed er.